

A csapat

A komoli munkában leginkább Jowtee jelenlétét szerettem: a láthatatlan lélekét, aki az étterem sorsát irányította. A saját szememmel sosem láttam őt, a konyhai személyzet viszont megesküdtött rá, hogy létezik. Elmondásuk szerint Jowtee egy két méter tíz centi magas indián törzsfőnök volt, egy szellem az amerikai őslakosok egykori temetőjéből, melyre a bevásárlóközpont-komplexum épült. Ha nem ettettem, nem imádkoztam hozzá és nem hoztam neki ajándékokat, végzetes balszerencse várt az étteremre. Egyedüli nem thaiföldiként hinnem kellett nekik. Így aztán a vendégek leültetése, a felszolgálás és az asztalok leszedése között mindig szakítottam időt arra, hogy egy kicsit Jowtee kedvére tegyek. A boksza, melyet az ő részére tartottak fenn, előhűtött pohárban külföldi üveges sört, csípős szószban kisütött halat, desszertnek pedig kókuszfagylaltot szervíroztam. Vittem neki napi horoszkópokat és a szomszédos kaszinókból származó kártyapaklikat. Miután meggyújtottam a gyertyát az asztalán, mindig lehunytam a szemem, és azért könyörögtem hozzá: segítsen, hogy végre kedvező

fordulatot vegyen az életem, és szerezz meg nekem azt az italoszlányi állást a Bellagióban.

Jowtee meghallgatta a könyörgésemet. Legalábbis részben.

Egy különösen lassan csordogáló vacsoraműszak alatt az egyik törzsvendég felajánlotta, hogy segít nekem jobb állást szerezni. Amynek hívták, és masszázsterapeutaként dolgozott. Minden szombatn magányosan érkezett, zöld, extra csípős zöldséges curryt rendelt, szép nyugodtan elfogyasztotta, miközben hatalmas napszemüvegét egyetlen pillanatra sem vette le. Egyik este, távozóban, becsusszant mellém a bokszbá és nézte, ahogy italoszlányi álláshoz töltök ki jelentkezési lapokat a Stardustba és a Four Queensbe.

– Azok szar helyek – jelentette ki, miközben átfutotta a papírokat. – Van ez az ügyfelem, aki masszázusra jár hozzám. Hivatásos szerencsejátékos. Akarod, hogy megkérdezzem, nem alkalmazna-e?

Huszonnégy voltam, és azért költöztem Las Vegasba, hogy együtt lehessenek a sráccal, akivel már több hónapja jártam. Alighogy megérkeztem, szakítottunk. Egyetlen lelket sem ismertem a városban. Úgy tűnt viszont, mintha ezzel mindenki más is így lett volna. 2001-et írtunk, Vegas pedig a leggyorsabban fejlődő nagyvárosnak számított Amerikában. Hetente ezerötszázan költöztek oda. Akivel csak találkoztam, hasonló cipőben járt, és csak véletlenül kötött ki a városban.

A szakítás után szobát vettem ki egy motelben, nem messze északra a Striptől, a Naked Cityként ismert városrészben. Az ötvenes években sztriptíztáncosok laktak errefelé, akik meztelenül napoztak itt, hogy egyenletesen barnuljon

le az egész testük. Mostanság óvadéki kezesek, utcalányok, vietnami állatorvosok és ingerlékeny motelportások tették színesebbé a helyet. A motelem három háztömbnyire volt a gyorseskető Little White kápolnától és Johnny Tocco ökölvívó edzőtermétől, és csupán négytömbnyire a belvárosi kaszinóktól: a Binion Horseshoe-tól, az El Corteztől, az Aztectől – ahol az ötvenkilenc centes epres kekszket sütik. Az ágytakarókba akkora lyukakat égettek cigarettával, hogy azokon bárkinek a lába átfért volna, a felső szinteken korzózó magas sarkak staccatója miatt pedig nehezen lehetett végigaludni az éjszakát. De napi 17 dollárért megfizethető volt, és még azt is megengedték, hogy az ember kutyát tartson. Így aztán Otisszal, huszonhét kilós csaucaummal együtt beköltöztünk. A fa éjjeliszekrényen heverték a szoba egyedüli díszei: egy Rand McNally-féle autótérkép és egy Magic 8 varázsgolyó.

Mielőtt Vegasba költöztem, a floridai Tallahassee-ben éltem, és egy zűrös kamaszlányok számára létesített bentlakásos intézetben dolgoztam. Az egyik vasárnap délelőtti műszakom során a lányok megállás nélkül kérdezték tőlem, segítenék-e nekik megszökni. Esetleg kiszedhetném a cipőjüket a lezárt szekrényből, kinyithatnám a hátsó ajtót, várhatnék tizenöt percet, hogy egérutat nyerjenek, és csak azután hívnám ki a rendőröket. A pszichológusoknak mondhatnám, hogy megfenyegettek. Hogy az egyikük kést szorított a hátamhoz – nem, inkább az arcomhoz –, majd kilopta a zsebemből a kulcsokat. Naaaa, noszogattak, csak a pasijainkkal szeretnénk találkozni és cigizni egy kicsit. Légyszi!

Mindhárman tizenhét éves fehér lányok voltak, akik

számtalanszor keveredtek bele verekedésbe, füvet árultak, és erőszakos utcai bandákból választották a fiúikat. Addig a napig, amikor is megkértek, hogy hagyjam őket elszökni, mindig másra tereltem a szót. Aznap délelőtt viszont, miközben a lányok túlszedték a szemöldöküket és könyörögtek, hogy engedjem szabadon őket, megesett a szívem rajtuk. Kizárólag az a gondolat töltötte el őket némi örömmel, hogy majd teletöltik a kis papírpoharaikat szájvízzel, lehajtják, ahogy a bourbont szokás, és úgy tesznek, mintha becsicscsentettek volna. Sosem hagyhatták el az épületet, ebédre és vacsorára pedig jó zsíros, mikrós tésztákat kaptak. Ennek meg is lett az eredménye: arcuk csupa pattanás lett, a ruháikba pedig nem fértek bele. A cipőjüket nem szedtem ki a szekrényből, az túlságosan feltűnő lett volna. De hagytam őket elszökni. Az ajtóból figyeltem, hogyan kacagnak és visítoznak hitetlenkedve, hogyan ragadják meg egymás kezét, mezítelen lábukkal hogyan csúszkálnak a parkoló bitumenjén. Negyedórával később hívtam a zsarukat. Két nap múlva kirúgtak.

Az italfelhasználás sokkal testhezállobbnak tűnt. Kapcsolatok és kaszinóban szerzett gyakorlat nélkül viszont a jelentkezésem rendre a halom aljára került. Miután megpróbálkoztam a Strip puccosabb helyeivel, a motelemhez közeli kaszinókra váltottam. Hogyne, örömmel fogadták a jelentkezésemet, mindössze azt kell kivárnom, mielőtt egyáltalán behívnának személyes elbeszélgetésre, hogy a hatvanöt éves cheyenne-i Rosie a befáslizott lábával és a 226-os konyhamunkás szakszervezeti kitűzőjével elpatkoljon. Azt, hogy munkát kaptam a thai étteremben, kizárólag annak köszönhettem, hogy a hely az expasim szüleié volt,

akik megérkezésemtől pusztán kedvességéből állást ajánlottak nekem. Arra ellenben nem számítottak, hogy szakítani fogok a fiukkal, így egyre kényelmetlenebbül éreztem magam a munkahelyemen.

Amynek 20% kedvezményt adtam a curryre, és másnap kaptam tőle egy üzenetet. Állásinterjú délben Dinknél, 1459 North Rainbow.

* * *

Az irodapark nyolc mérföldre a Striptől, egy darabka sívatag közepén állt. Otis pár lépésenként megszimatozta és lepisilte a padokat. Végigvonszoltam a cigarettaszünetüket élvező öltönyös férfiak és kiskosztümös nők előtt, majd a zsebemből előhúztam a címet. Meg sem fordult a fejemben, hogy szerencsejátékosok valóperes ügyvédekkel és könyvelőkkel egy épületben üzletelhetnek. Farmerszoknyában és Converse tornacipőben, mellettem a lompos, szuszogó Otisszal inkább tűntem szökött kamasznak, mint személyes elbeszélgetésre érkező álláskeresőnek. Kibontottam a copfomat, hogy hajam a vállamra hullva eltakarja a melltartóm pántját.

A Nevada Biztosítóhoz és a Coldwell Ingatlanügynökséghez hasonló cégtáblákkal ékes irodák között húzódott meg a cégér nélküli, egybenyitott pár szoba, fehér műanyag redőnyös ablakkal. Az ajtó mellett négyszögű címtábla, a közepére kihúzóval odabiggyesztve: „Dink Inc.” Bentről bömbölő tévé hangjai szűrődtek ki. Tülkölés szólított lovakat a startvonalhoz. Bekopogtam.

Kinyílt az ajtó, és egy 190 centi magas, közel 150 kilós

fickót pillantottam meg. A fején csillogó, göndör barna fűrtök tömege, olyasféle haj, amelyet az otthoni használatra szánt dauervizek reklámjaiban látni. Hóna alatt egy *Daily Racing Form*mal, a kezében pedig egy füstölt lazaccal tele tömött bagellel fogadott. Dinkként mutatkozott be, majd egy nagyot harapott a szendvicséből. Teli szájjal megkérdezte, hogy a kutyámnak nincs-e ötlete, mi lesz a Yankees-meccs eredménye.

Dink jócskán elmúlt már negyven, de szende mosolya és állandó hajcsavargatása miatt sokkal fiatalabbnak tűnt. Úgy öltözött, mint azok a szellemileg visszamaradott felnőttek, akiket még önkéntes segítőként ismertem. Chicago Cubs-feliratos pólóját két számmal kisebb termetre tervezték. Királykék sztreccs sortját jóval a köldöke fölé húzva viselte. Feszés, fehér sportzoknija sápadt, szőrtelen alsó lábszára közepéig ért.

Odabent egy hosszú bankettasztal zsúfolásig tele volt jégkorong-magazinokkal, baseball-lexikonokkal, baseball-prospektusokkal, a *USA Today*, a *New York Post*, a *Las Vegas Review-Journal* sportmellékleteivel, tucatnyi zsebszámológéppel, Rotring ceruzákkal, számítógép-monitorokkal, és a hörcsögüket még jobban szeretni és gondozni vágyó kisállattartókat tanácsokkal ellátó *Fuzzy Creatures Quarterly* magazin számaival. Az iroda elülső részében négy százcentis képátmérőjű tévéből álló torony egyensúlyozott egy ingatag fémállványon, és mind a négyen más-más sportközvetítés ment. Dink helyet foglalt az asztalfőnél. Előtte a kakaós üvegének kupakjáig felérő halmokba rendezett bankók. Megigézve meredtem a pénzre.

Fejével az egyik tévé felé intett, majd erős queensi akcentussal megszólalt:

– Egy nagyobb összeghez Minnesota és lentebb kell nekünk.

Mivel fogalmam sem volt, miről beszél, odavettem egy „Ahá”-t és leültem.

Az ezután beállt hosszú csendben Dink a fűrtjeivel babrált, teljesen lekötötték a kosárlabdameccsek és lóversenyek. A tévében zajló események visszatükröződtek szemüvegének lencséin, melyek olyan vastagok voltak, akár egy jégkőkorong, és a sok fogdosástól átlátni is alig lehetett rajtuk. A padlón két rakás könyv állt, csupa jégkorongról és New York-i punkzenekarokról szóló írás, egyedül a legalul préseledő kötet tűnt kivételnek: *Dugd el a \$tek\$zet és tűnés: gyakorlati bevezetés a nyomtalan elillanás művészetébe*.

A tévében a Minnesota egyik játékosa dobott két szabadot. Mivel fogalmam sem volt, hogy ez jól vagy rosszul érinti-e Dinket, inkább csendben maradtam és a tornaciópóm talpával masszíroztam Otis hátát. Dink megnyomkodta párszor Rotring ceruzájának rádiós végét, és lefirkantott valamit megviselt regiszteres spirálfüzetébe. Megkérdezte, mennyire jól ismerem Amyt.

– Nagyon – hazudtam mosolyogva.

Meghúzta a kakaós üveget, majd megkérdezte, mit tudok a szerencsejátékokról.

A családom aznap kezdett el rendszeresen szabadságra járni, amikor a közvetlen kaszinójáratok elindultak a Bahámákra a Fort Lauderdale-i repterről. Autóügynök édesapám a kereskedésben dolgozó fickóktól hallott először az ajánlatról. Alapvetően belement, hogy meghatározott időt eltölt a Paradise Island Casino blackjack-asztalainál,

cserébe a légitársaság ingyen biztosította nekünk az utazást. Mire észbe kaptam, már ott hevert négy repülőjegy a konyhapulton, apa pedig mindennap új könyvekkel érkezett meg. Egészen addig Miller Lite félliteres dobozos sörön kívül mást sosem hozott haza. Az egyetlen könyv az egész lakásban Lee Iacocca önéletírása volt, amit apa azzal nyert, hogy ő adta el a legtöbb kocsit a július 4-i sátras vásáron.

A könyvek kicsik voltak, fényes lapokkal és olyan címekkel, mint a *Nyerők blackjack-kézikönyve* vagy a *Hogyan kopasszuk meg a kaszinót?* Csupa kép volt mindegyik, nagyjából hatvan oldal. Tökéletesen megfeleleltek egy magamfajta 11 évesnek. Egy héttel az utazás előtt, amikor anya és 14 éves nővérem már lefeküdtek, leültem a konyhaasztalhoz, és huszonegyet osztottam apának és három káposztaföldi babámnak.

Aznap délután, amikor a családom megérkezett a Paradise-szigetre, apa átadott anyának, a nővéremnek és nekem egy-egy ropogós százdollárost. Elismételte a családi vakációink mottóját: *A pénz nem akadály!*, majd amint kinyílt a reptéri busz ajtaja, megiramodott a kaszinó felé. Anya a piactérre tartó villamosra szállt, a nővérem elment füvet keríteni, én pedig elindultam felkutatni apát, hogy mielőbb leülhessek mellé és figyelhessem, ahogy játszik.

Először jártam kaszinóban, apa viszont egyértelműen nem. Szüleim házasságának első éveiben anya évente pár-szor elrepült Vegasba, ahol a Tropicánában szállt meg. 1976-ban az egyik nővér felhívta őket az árvaházból, és közölte velük, hogy akadna számukra egy kéthetes kisbaba. A szüleim fiatalon házasodtak össze, és akkorra már tizenkét éve próbálkoztak gyerekekkel. Most itt volt ez a kisbaba egy

másik családból. Érdekelne-e őket? Anya azonnal rávágta, hogy „Igen”, ám amint letette a telefont, apa emlékeztette őt az Elvis hétvégi vegasi koncertjére szóló jegyekre. Másnap délelőtt elmentek értem a Katolikus Segélyszolgálat-hoz, elneveztek a Kiss „Beth” című daláról, ami épp akkor ment a rádióban, rábíztak Bonnie néni-re, majd irány Vegas. A koncert estéjén apa a blackjack-asztalnál találta magát egy „nyerő széria” kellős közepén. Anya hiába könyörgött, apa nem volt hajlandó felállni az asztaltól, és lemaradtak Elvisről. Huszonkét évvel később, a váláskor anya erre a történetre hivatkozva bizonygatta a bírónak, hogy apa megrögzött szerencsejátékos.

Végül sikerült rátalálnom apára a blackjack-asztalnál (nehéz nem kiszúrni a piros-fehér-kék Ford kamionos sapkáját), és leültem mellé. Hamar rájöttem, hogy a Bahamákon igencsak lazák a szerencsejátékra vonatkozó törvények. Feltéve, hogy apa mellett ültem, a krupiék engedtek játszani. Megtanítottak rá, hogyan kérjek új lapot úgy, hogy a kártyáim alját a posztóhoz érintem, és hogyan jelezzem, hogy „elég” úgy, hogy kezemet tenyérrel lefelé végighúzom az előttem heverő lapjaim felett. Amikor huszonegyet osztottak nekem, apa mindig azt kiáltotta, hogy *Bethabözsi, emmá döfi!*, és adott egy pacsit. Ilyenkor kortyoltam egyet a söréből, és izgatottan fel-le húzogattam a lábujjaimat rózsaszín csillámműanyag cipellőmben. Mikorra minden zsetonom elfogyott, apa újabb százdollárost hámozott le félbehajtott pénzkötege-ről, odacsúsztatta nekem, de közben hozzátette: *Anyádnak erről egy szót se!*

Ugyanezt dörmögte a bajusza alatt, amikor a floridai agárversenyre indult. Amikor apának nem kellett dolgoz-

nia, levettük a tetőmerevítőket a 77-es Stingray Corvette-ről, és elkocsikáztunk a Palm Beach-i ebtenyésztők egyesületének kora délutáni futtatásaira. Sűrű, párás levegő hömpölygött át a kocsin, George Jones bömbölt az autó magnójából, térdhajlatom hozzátapadt a vörös bőrüléshez, miközben a *The Palm Beach Post* versenytippjeit böngésztem. Apa hétéves koromban vitt ki először futtatásra, és ott tanította meg nekem a versenytippiek értelmezésének alapjait. Jóllehet pontosan tudtam, hogyan számoljam ki másodpercekben egy-egy kutya ideje és az átlagos nyertes idő közötti különbséget, és ahhoz is értettem, hogyan ellenőrizzem, mióta nem edzett vagy versenyzett a kutya, ezek az adatok vajmi keveset számítottak. Hétéves agyam határozott. Lány voltam; a lánykutyákat szerettem. Cingár voltam; a cingár kutyák jöttek be. Mire bekarikáztam a legsoványabb lánykutyák nevét mind a tizenkét futamhoz, már meg is érkeztünk.

A húsz dollárért cserébe, amit fogadásra költhettem, apa minden futam előtt leszalajtott a bekerített kifutóhoz, ahol meg lehetett nézni a kutyákat, és jelenenem kellett, melyikük szart. Ezt is bekalkulálta, amikor esélyeket latolgatott. Apa szentül hitte, hogy azok a kutyák, melyek közvetlenül a futam előtt könnyítettek magukon, ténylegesen könnyebbek lettek, és épp ezért gyorsabban is futnak. Ha nagyritkán előfordult, hogy egy kutya túl szélesen fordult és orral belerohant a betonfalba, vagy áram csapta agyon valamelyik gép meghibásodása miatt, hazavittem magammal a versenytippeket. A szobám magányában kitéptem a lapból a kutya nevét, a Szűz Mária-s éjszakai lámpám alá gyűrtem a papírdarabot, és elmondtam tíz üdvözlégyet.

Noha a szüleim rengeteget veszekedtek a szerencsejáték miatt, gyermekkorom legboldogabb pillanatai mégis ahhoz fűződnek. Ritkán láttam apát jobb kedvében, mint amikor átnyújtott a krupiának egy köteg százast, és figyelte, ahogy a bankók tökéletes legyező alakban tárulnak szét a fűzőld filcen. Ilyenkor mindig előntött az izgalom. Tapoltam, amikor a krupié szétterítette a bankókat. Tudtam, hogy mikor visszamegyünk a szállodába, kitör majd a veszekedés. Ám abban a pillanatban, az asztalnál, békesség szállt meg. Apa nem volt ideges és nem viharzott el bőszen a munkába. Itt volt, mellettem, és idegenekkel pacsizott le. Úgy éreztük, ketten együtt eleget nyerünk majd ahhoz, hogy új Corvette-et, új házat vegyünk. Ezek a bahamai kaszinóvakációk legszebb emlékeim közé tartoznak, fej fej mellett azzal, amikor karácsony reggelén kirohanok a szobámból, és izgalmas, rózsaszín kaparós sorsjegyekkel telerakva találok a kandallópárkányra kiakasztott zoknimat.

Ilyesmiket tudtam a szerencsejátékról, és mindent elmeséltem Dinknek a felvételi beszélgetés alatt. Miután oly sok ideje nem volt alkalmam társalogni Otison és Jowtee-n kívül senkivel, örömmel beszélgettem, és egy órán át leálítani sem lehetett. Részletesen leírtam a motelt, ahol laktam, és az utat, ahol reggelente átsétáltam az El Cortezbe a kilencvenkilenc centes reggelimért. Meséltem neki a Las Vegasban töltött első hetekről és arról, hogyan váltam a Flip It megszállottjává; a játéké, melyben a szerencseke-rekek egydolláros zsetonokat hajtanak fel egy polcra, és egy fémrúd annak szélé felé taszítja a már ott gyűlő érmé-

ket. Az ilyenkor leeső érméket lehet elnyerni. Munka után rendszeresen elhajtottam a Stratosphere-be, az egyik olyan kaszinóba, ahol Flip It-et lehetett játszani, és körbejártam minden egyes gépet, hogy az összes létező szögből beléjük leshessek. Miután kiderítettem, melyik gép zsetonjai fognak először leborulni, elkezdtem a játékot. Egyik este félrevont a kaszinó igazgatója. Azt hittem, ordibálni fog velem, amiért a csípőmmel meglöktem az egyik gépet, mivel időnként így segítettem átbukni a zsetonokat a peremen. Ehelyett közölte, hogy az elmúlt pár este látott játszani, és azt tanácsolja, hogy hagyjam abba. A Flip It vendégcsalogató trükk volt. „Retardáltaknak” való.

– Rákattantál a Flip It-re? – kérdezte Dink.

– Nem kattantam rá – válaszoltam az eget pásztázva.

– Hogy bízzam így rád a pénzemet? Ki fogsz fosztani, hogy elmehess Flip It-ezni.

– Dehogy – mondtam. Addig eszembe sem jutott, hogy a pénzét akarná rám bízni. Én is csavargatni kezdtem a fürtjeimet.

– Rendben. A munkaidő nyolctól ötig tart, négyórás ebéd-szünettel tíz és kettő között, hétfőtől szombatig. Vasárnaponként nyolctól négyig egyfolytában dolgozunk. A fizetés óránként húsz dolcsi, kézbe, de számíthatsz jutalomra, szabadságra, ingyenkajára is.

Az apa kispályás szerencsejátékos múltjából ellesett tapasztalatom ellenére nem számítottam elég képzettnek ahhoz, hogy a Dink Inc.-nek dolgozhassak. Dink hivatásos sportfogadó volt. Fogadott NBA, NFL, PGA, NCAA kosárlabda- és NCAA futballmeccsekre, teniszre, a WNBA meccseire, utánpótlás-baseballra, a Miss Amerika szépségverseny,

az országos helyesírási verseny és a Coney Islanden rendezett hotdodge verseny győzteseire. A lovakra, a hokira és a baseballra specializálta magát, de néha foglalkozott pókerrel is. Amikor kétkimeneteles fogadásról, standard hendikepről, tízes különbözetről, többkimeneteles fogadásról, oddsokról és prop betről beszélt, számomra az egész mintha kínaiul lett volna.

– Semmi gond – mondta. – Olyasvalaki ajánlott be, akinek a szavára igen sokat adok.

Váratlanul egy nálam alig idősebb srác sétált be kopogtatás nélkül a szobába. Testéhez feszülő ujjatlan pólója kidomborította barnítókrémmel kezelt, szőrtelenített, izmos felsőtestét. Pénzköteget dobott az asztalra. A félbehajtott bankókat középen befőttesgumi fogta át. Dink Robbie J.-ként, „a csapat” egyik tagjaként mutatta be. A srác kacsinással üdvözölt, és megpaskolta Otis fejét. Köszönésképp rámosolyogtam.

– Jóképűnek tartasz? – kérdezte.

– Megjárja.

– Ó, szivi, szerinted ez csak megjárja? – Befeszítette a bicepszét.

Megcsörrent Dink mobilja. A vonalas telefon is rázendített. A számítógépek sorra pittyegni kezdtek.

– New York beindult, mit akarsz, mit csináljak? – kérdezte Robbie J.

– Hívd fel Jazzt! – felelte Dink.

Robbie J. egyszerre két telefont kapott fel, majd lázasan két számot ütött be párhuzamosan. Dink megragadta a saját telefonját és tárcsázott.

– Az első szabály, hogy időben kell hozzáfognod a mun-

kához – folytatta Dink. Kezével befogta a füléhez szorított telefonkagylót. – A második, hogy mindenképp megjegyezd a számokat és oda tudj figyelni bármire, ami számokkal kapcsolatos. A harmadik pedig, hogy ne lopj! A legtöbben belebuknak valamelyikbe. – Ujjait elvette a kagylóról. – Kilenc-kilenc-kettő Dinky, kétesélyes a WNBA, New York Libertyre. Felett, tízre.

Még mindig irodai székének kényelmében az ablak felé fordult.

– Van még pár csapattag, ketten különösen fontosak. De az egyik ketreben csücsül, a másik pedig egy jachton Európában. – Lehúzott két fényes felületű fotót a falról, és átnyújtotta őket nekem. Az egyik egy csillogó fekete szemű, kövér barna hörcsögről készült. A másik egy filigrán, ötvenes szőkét ábrázolt korallvörösre rúzsozott szájjal. Karjával vastag százdollároskötegeket szorított magához, és olyan büszkén mutatta a nyalábot a fényképésznek, mintha újszülött kisbaba lenne.

– Ez itt Jyrki, a hörcsögöm. – Az állatot a hajdani NHL-védő Jyrki Lumme-ről nevezte el.

– Tulip pedig a feleségem.

Dink észrevette, hogy mindjárt újabb futam indul az egyik tévében.

– Ezt a kettést megteszem. Első alkalommal indul. Akár teljes csőd is lehet.

Egy-hat-négy Ivy – mondta a telefonkagylóba. – Hollywood Park, negyedik futam. Kérem öt centért a kettést tétre!

A lovak megiramodtak az indítósorompó felé, Dink feneké pedig úgy ugrált fel és le, mintha ő lenne a zsoké. Robbie J. tovább hadart az egyik telefonba. A kettős ló megnyerte a futamot, mire Dink felordított:

– Zseni vagyok! Zseni vagyok! Úgy hajolt a versenytípek fölé, akár egy iskolásfiú, aki a többi gyerek elől rejtegeti a füzetét, nehogy leshessenek róla, majd lefirkantott valamit, és gyorsan továbblapozott.

– Na, akkor? – szólalt meg. – Érdekel az állás?

Fogalmam sem volt, mi lesz pontosan a munkám, de eddig ez tűnt a legérdekesebb felvételi elbeszélgetésnek.

– Igen – feleltem. – Érdekel.

Másnap reggel kocsival elmentem a kaszinóba, amit Dink megnevezett a találkozón. A nap könyörtelen hévvel perzselte a Mojave-sivatag homokját. A leállósáv menti szikkadt cserjék ágain fennakadt az autókából kihajított és a közeli építkezésről odasodort szemét. A messzeségben, a hullámzó homokdűnék közül kimagaslott a Rampart kaszinó, az ötvenhektárnyi buja zöld növényzettel körülvett mediterrán palota. Mióta Vegasba költöztem, először láttam füvet. A behajtó mellett mezei nyulak hűsöltek a pálmafák legyezőszerűen szétterpeszkedő levelei alatt.

A kaszinó fogadócsarnokában úgy éreztem magam, mintha az 500 leggazdagabb vállalat közül az egyik nyugdíjas menedzserének irodájába kerültem volna. Lovakról és bokszolókról készült akvarellek lógtak a mahagóniborítású falakon. A helyiség végében kisebb bár állt, a megvilágított polcokon öblös whiskyspoharak és minőségi italok sorakoztak. Mikor beszéltem, egy csapat vénember fordult utánam.

– Eltévedtél, cicababa? – kérdezte az egyik hetvenes fazon. Acélszürke haja szépen harmonizált fémkeretes szemüvegével.

– Ne hinném – feleltem félénken. – Itt találkozom valakivel.

– Kivel? – érdeklődött.
– Dinkkel.
Elmosolyodott.
– Á, Dinky! És minek találkozol Dinkyvel?
– Neki dolgozom. Nemrég vett fel.
– Dolgoztál már ebben a szakmában? – kérdezte a férfi, akinek a szemüvege még Dinkénél is vastagabb volt. – Amúgy Bobby vagyok. Bobby, a Bagoly.
– Még soha – feleltem.
– Szerencséd van – mondta a Bagoly. – Dinkynek érdemes dolgozni. Reggelit és ebédet vesz a csapatának. Ha tudsz, hozz már be nekünk pár bagelt, jó?
– Elképesztően jól fogad hokira ez a Dinky fickó. Egy vagyont keresett ezzel az istenverte sporttal – vetette közbe egy fiatalabb alak a pénztárnál. Mögötte számok villantak fel a New York-i Penn vasútállomás hatalmas menetrend-táblájához hasonló, masszív elektromos kijelzőn. Ám erről induló és érkező szerelvények helyett a világ összes épp kezdődő sporteseményének listáját lehetett leolvasni.
– Hadd adjak egy jó tanácsot – folytatta az öreg. – Mikor kimész innen, keríts magadnak egy pár kalucsnit. Az új főnököd egy bőgőmasina. Azt hiszi, folyton sötét fellegek gyülekeznek fölötte, bármerre megy. A csapatának vége. Az eredmény százhetvenkettő. Ő hattal kevesebbre tett. A fickó egy idegbroncs. Úgy fészkelődik a kocsiában, mint ha aranyere lenne. De a felesége kedves. Csinos. Meg kéne ismerkedned vele. Gyönyörű asszony. Ha látni akarsz, ma háromkor találkozhatasz vele a nagy tétekkel játszható félkarú automaták körül.
– Dinky!

Amikor Dink besétált a sportfogadó-csarnokba, hirtelen felbolydult a terem. A vénemberek úgy rajzoltak köré, akár a riporterek egy mérkőzés után az interjúalanyhoz. Arról faggatták, ki jön be neki kosárban, és mit gondol az előző esti meccs épp a lefújás előtt bevitt találatáról. Na és a mai meccsek, hozott valamit a Bruinsra tett tét? Dink összefonta a karját maga előtt. Némelyik kérdésre kérdéssel felelt, másokra rá se hederített, közben pedig zavartan húzigálta túlzottan feszes Caesars Palace pólójának gombját. Egy italos lány ment el mellette kávéscsészével teli tállal. A lány fiatal volt, szőke és félmeztelen, de egyik férfi sem fordult meg utána.

– Hé, én ismerlek téged! – harsant fel mögöttem egy hang.
Ahogy megfordultam, Chunkyt, a thai étterem egyik törzsvendégét pillantottam meg. Mikor még ott dolgoztam, valahányszor eljött, százdolláros borraivalót hagyott ott nekem a negyvendolláros ceche mellé. Mivel nem akaródzott neki megtenni a tíz lépést a fogadóablakig, megkért, hogy fogadjak helyette.

– Belmont, második futam, ötven dollárt az ötösre és hetesre keverve befutóra. – Átadta a pénzt a fogadásra, majd a kezembe csúsztatott egy százdollárost borraivalónak.

– Ne, megcsinálom ingyen – mondtam. – Bele kell tanulnom.

– Vegye csak el a pénzt! – zsolozsmázták egy szólamban a férfiak.

– Vedd csak el! – mondta Dink. – Chunkynak nyerő szériája van. Te anyagi gondokkal küzdesz. Ha pénzt akar adni neked, hadd adjon!

– Nem küzdök anyagi gondokkal.